

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

קח.

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"א מהל'
גירושין הלכה יא:
ב ג מ"י שם הלכה ח
סמג ע"פ י טו"ע
אה"ע סימן קנה סעיף ג:
יא ד ה מ"י שם הלכה טו
טו"ע שם סעיף י:

אחי לאיחלופי נגיטא. פירושו שיכתבנו סופר צור נגט גירושין לגרש צו
אשה: אפי' כשהיא יושבת באפריזין. ונושאין אותה מבית אביה לבית
בעלה לחופה ואמרה אי אפשי צו דליכא למימר אי לא בעיא ליה
תימות ותזיל אפי' הכי הו' מילאון: אפי' אורחיס. דליכא צית דין ותו
דהני מיסתק שמקי ולא קא מודעי:
אלל חנוני. דליכא אלל חנוני ואיכא
למימר משום דלטרחיה הוא להביא
לו חפץ משלו: (א) ל"ג והגדיליה:
נקדשה. לאחר בלא מילאון:
קידושין. שנתקדשה לאחר פליגי
ללא הו' מילאון אלל צנישואין מודו
או דלמא אפי' צנישואין שנישאת
לאחר בלא מילאון פליגי: הלכה כר'
יהודה. אתרוייהו איתמר: דהוה
נסיבא מעיקרא. לראשון ואפילו
הכי נפקא צנישואין קל: למיבדקינהו.
אי הו' מיהדרין ממרדכייהו: ועומד
מחיקו. אס צת כהן לישאל היא:
וטובלת. מפני תשמיש ששמה
ואוכלת לערב בתרומה: ר' יהושע
אומר וכאי צמליאסה. דרבנן אפקרוה
גציה והפקר צית דין הפקר:
ומיטמא לה. אס כהן הוא ואע"ג
דנישואין לידה דרבנן הא אוקימנא
בהאשה^(א) כיון דריית לה הו'א לה כמת
מלוה: סבעוה לינשא. בעודה
תחתיו ונתעכבה מלינשא צצילו
כאלו היא אשתו וצריכה מילאון: נסן
לה גט זו היא עכבה מן האיש. לכיון
שלא מילאה צו גליא דעתה דצצילו
היתה מעכבת אללו ואשתו היא ליאסר
צקרוצותיה ופסלה צגיטו מן הכהונה:
עכבה שאינה מן האיש. לא נתעכבה
אללו צצציל איסות: מתני' נסן
לה גט. ואפי' היא קטנה הרי היא
כשאר גרושות ואסורה צקרוציו:
מוסרס לחזור לו. אף על גב דאס
לא החזירה ונישאת לאחר מתוך
הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון
אפי' הכי כי החזירה ומילאה צו אחי
מילאון וגלי עלה דקטנה היא וצטלוה
לגיטא ולא הו' צחורה שניה
כמתוך גרושתו משניסת לאחר:
זה

אתי לאיחלופי בנימא. פירושו שיכתבנו סופר צור נגט ומשמע
מכאן לשבש מה שכתב צתיקוני גט מילאון לא רעינא ביה כו'
אלא כצדיקן ליה כדמשמע הכא: קמנה ש"א מיאנה ועמדה
ונתקדשה קידושיה הן הן מיאניה. והא דתינא לעיל ונישאת הוא
הדין נתקדשה אלל לא חס לדקדק
כיון שאין יודע חילוק בין קידושין בין
נשואין: ת"א שמע דאמר רב יהודה
אמר שמואל הלכה כרבי יהודה בן
בתירה. ואכולהו קאי בין אקדושין
בין אינשואין מכלל דרבנן פליגי עליה
אפילו צנישואין:

כ"א ש"א דבר אינה באשתו כ"א
דבר. לאחיי צת ישראל
לכהן לא תאלל צתרומה וצת כהן
לישראל תאלל ולר' יהושע איפכא:
מחמת בני אדם שאינם מהוגנים
אי זו היא עכבה שאין מן
האיש. פירושו והו' מילאון ומימה
דאס כן תיפשוט הא דצעי לעיל אי
הלכה כר' יהודה צן צתינה צנישואין
דהכא משמע צשאיה רוחא להנשא
מחמת שאינן מהוגנין לה דהו'א מילאון
כ"א אס נשאת לו ומנשת רצי אלעזר
צן יעקב קצ ונקי וי"ל דהכא לא
איירי צמילאון אלל (א) צקטנה
שנישאת שלא לדעתה קאי וקאמר
עלה ר"א צן יעקב דאי אמרה
מחמת צני אדם שאינן מהוגנים הו'
שלא לדעתה מחמת פלוני צעלי
הו' לדעתה וצריכה מילאון והשאת
לא שייך מידי להאיא דלעיל:
אלמא

אפי' בנישואין ואם תימצי לומר פליגי אפילו בנישואין הלכה כמותו ואין
הלכה כמותו ואם תימצי לומר הלכה כמותו בנישואין או אפילו בקידושין
תא שמע אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתירה^(א) הלכה
מכלל דפליגי ואכתי תיבעי לך דהוה נסיבא מעיקרא או דלמא מיקדשא
ת"ש דכלתיה דאברין אימור שדר רבי ווגי דרבנן למיבדקינהו אמרי להו
נשי חזו גברייכו דקאתו אמרי להו ניהוו גברייכו דידכו אמר רבי אין לך
מילאון גדול מזה מאי לאו דהוה נסיבא לא דהוה מיקדשא קידושי י"הלכה
כרבי יהודה בן בתירה ואפי' בנישואין דקמא: רבי אלעזר אומר וכו': אמר
רב יהודה אמר שמואל חזורני על כל צדדי חכמים ולא מצאתי אדם
שהשוה מדותיו בקטנה כרבי אלעזר שעשאה רבי אלעזר כמטוילת עמו
בחצר ועומדת מחיקו וטובלת ואוכלת בתרומה לערב^(א) תניא רבי אלעזר

אומר אין מעשה קטנה כלום ואין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה ואינו
יורשה ואין מיטמא לה כללו של דבר אינה כאשתו לכל דבר אלא שצריכה מילאון רבי יהושע אומר יבעלה
זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה ויורשה ומיטמא לה כללו של דבר הרי היא כאשתו לכל
דבר אלא שיוצאה במילאון^(א) אמר רבי נראין דברי רבי אלעזר מדברי רבי יהושע שרבי אלעזר השוה מדותיו
בקטנה ורבי יהושע חלק מאי חלק אי אשתו היא תיבעי גט לרבי אלעזר נמי אי לאו אשתו היא מילאון נמי
לא תיבעי אלא בכדי תיפוק: ר"א בן יעקב אומר וכו': ה"ד עכבה שהיא מן האיש ועכבה שאינה מן האיש
א"ר יהודה אמר שמואל תבעוה לינשא ואמרה מחמת פלוני בעלי זו היא עכבה שהיא מן האיש מחמת
בני אדם שאינם מהוגנין לי זו היא עכבה שאינה מן האיש אביו בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי
תרוייהו נתן לה גט זו היא עכבה שהיא מן האיש והוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן
הכהונה מיאנה בו זו היא עכבה שאינה מן האיש והוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן
הכהונה הא קתני לקמן הממאנת באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן
לה גט הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה פרושי קמפרש: מתני' הממאנת
באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן לה גט הוא אסור בקרובותיה
והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה נתן לה גט והחזירה מיאנה בו ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה
מותרת לחזור לו מיאנה בו והחזירה נתן לה גט ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו
זה

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ר' יהודה
אפי' שגרה כ"ל תיבות
יוסי צר נמחק: (ב) רש"י
ד"ה ל"ג והגדיליה. י"ב
טעמו דהא לקמן פליגי בה
רב ושמואל עין בסוף דף
קט: (א) תוס' ד"ה מחמת
וכי אלל אקטבה שנישאת:

(א) אס כהן הוא ואע"ג
דנישואין לידה דרבנן הא אוקימנא
בהאשה^(א) כיון דריית לה הו'א לה כמת
מלוה: סבעוה לינשא. בעודה
תחתיו ונתעכבה מלינשא צצילו
כאלו היא אשתו וצריכה מילאון: נסן
לה גט זו היא עכבה מן האיש. לכיון
שלא מילאה צו גליא דעתה דצצילו
היתה מעכבת אללו ואשתו היא ליאסר
צקרוצותיה ופסלה צגיטו מן הכהונה:
עכבה שאינה מן האיש. לא נתעכבה
אללו צצציל איסות: מתני' נסן
לה גט. ואפי' היא קטנה הרי היא
כשאר גרושות ואסורה צקרוציו:
מוסרס לחזור לו. אף על גב דאס
לא החזירה ונישאת לאחר מתוך
הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון
אפי' הכי כי החזירה ומילאה צו אחי
מילאון וגלי עלה דקטנה היא וצטלוה
לגיטא ולא הו' צחורה שניה
כמתוך גרושתו משניסת לאחר:
זה